

Rolnummer 1990
Arrest nr. 114/2001 van 20 september 2001

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 29 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers, ingesteld door de gemeente Lontzen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit voorzitter M. Melchior, de rechters P. Martens, R. Henneuse, E. De Groot en L. Lavrysen, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, emeritus voorzitter H. Boel en emeritus rechter E. Cerexhe, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 27 juni 2000 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 28 juni 2000, heeft de gemeente Lontzen, gemeentehuis, 4710 Lontzen, beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 29 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 30 december 1999).

II. De rechtspleging

Bij beschikking van 28 juni 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikking van 12 juli 2000 heeft het Hof beslist dat het onderzoek in het Frans wordt gevoerd.

Van het beroep is kennisgegeven overeenkomstig artikel 76 van de organieke wet bij op 28 augustus 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 5 september 2000.

De Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, heeft een memorie ingediend bij op 9 oktober 2000 ter post aangetekende brief.

Van die memorie is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 21 november 2000 ter post aangetekende brief.

De verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 20 december 2000 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 november 2000 en 29 mei 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 27 juni 2001 en 27 december 2001.

Bij beschikking van 6 februari 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld met rechter L. Lavrysen.

Bij beschikking van 7 maart 2001 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 28 maart 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 8 maart 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 28 maart 2001 :

- zijn verschenen :

. Mr. G. Zians, advocaat bij de balie te Eupen, voor de verzoekende partij;

. Mr. O. Vanhulst, tevens *loco* Mr. P. Hofströssler, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers E. Cerexhe en L. Lavrysen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van het belang

A.1. De gemeente Lontzen doet tot staving van haar verzoekschrift gelden dat met haar geen rekening werd gehouden bij de toewijzing van de negen casino's, ofschoon op haar grondgebied een casino heeft bestaan van 1935 tot 1947.

Het belang van de gemeente Lontzen is eveneens wettig, rekening houdend met de wet van 7 mei 1999. Het is niet correct dat het principe van het bestaan van historische rechten niet in aanmerking zou kunnen komen om de wettigheid van haar belang aan te tonen.

A.2. De Ministerraad stelt dat de verzoekende partij geen oorbaar en voldoende belang heeft om in rechte te treden.

Aangezien de gemeente Lontzen op dit ogenblik geen casino heeft, wordt ze niet op rechtstreekse en vaststaande wijze in haar situatie geraakt doordat de bestreden bepaling haar verbiedt er één te hebben.

Het belang dat de verzoekende partij doet gelden is overigens ongeoorloofd, rekening houdend met een reeks wetsbepalingen die de kansspelen en het openen van een casino verbieden. De verzoekende partij geeft overigens toe dat het casino gevestigd op haar grondgebied slechts het voorwerp uitmaakte van een tolerantie die werd opgeheven bij een beslissing van de procureur-generaal te Luik op 7 juli 1947.

A.3. Aan de Ministerraad, die doet gelden dat zij geen concreet belang heeft, antwoordt verzoekende partij dat zij zich op een geografische plek (het « drielandenpunt ») bevindt die gunstig is voor het aantrekken van publiek. Verschillende stappen die werden ondernomen getuigen overigens van de belangstelling van investeerders en van plaatselijk politiek verantwoordelijken voor de heropening van een casino.

Ten aanzien van het eerste middel

A.4.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet alsmede van de artikelen 52 en volgende van het E.G.-Verdrag.

A.4.2. De keuze van de negen gemeenten gemachtigd tot het uitbaten van een casino werd niet ingegeven door historische overwegingen en er werd geen rekening gehouden met het verleden van Lontzen : in dit opzicht heeft Brussel geen enkel verleden ter zake, terwijl het wel een casino zal kunnen uitbaten.

Het door de wetgever *a posteriori* legitimeren van voorheen bestaande illegale situaties heeft tot gevolg dat een gunstiger behandeling wordt voorbehouden voor gemeenten die zich in die illegale situaties bevonden. Men had objectieve criteria kunnen vastleggen op grond waarvan welke Belgische gemeente ook bij koninklijk besluit een uitbatingsvergunning had kunnen verkrijgen.

Overigens wordt door het feit dat in de toewijzing van een casino op grond van objectieve criteria slechts wordt voorzien ten aanzien van de negentien gemeenten van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en niet voor

de andere gemeenten van het Rijk, aan laatstgenoemde nadeel berokkend. Zelfs indien men terecht van mening had kunnen zijn dat het aantal gemeenten dat een casino kan uitbaten moest worden beperkt, had men keuzes moeten maken op grond van objectieve criteria, van toepassing op alle gemeenten.

De wetgever heeft eveneens geen rekening gehouden met een eventuele sluiting van een casino : in die zin werd bijgevolg een discriminatie in het leven geroepen ten aanzien van de huidige situatie maar ook ten aanzien van de toekomstige situatie.

A.5.1. De Ministerraad stelt allereerst vast dat het eerste middel onontvankelijk is in zoverre het de schending van de artikelen 52 en volgende van het Verdrag van Rome aanvoert, aangezien niet is aangegeven hoe die artikelen zouden zijn geschonden.

A.5.2. Er dient te worden gewezen op de twee principes van de wet van 7 mei 1999. Allereerst blijft het uitbaten van kansspelen *a priori* verboden. Vervolgens betreft de enige uitzondering die spelen of inrichtingen die door de wet of door haar uitvoeringsbesluiten, mits voorafgaande schriftelijke vergunning, zijn toegestaan.

De door de wet beoogde doelstellingen vallen alle onder het algemeen belang en de bescherming van de volksgezondheid (*Parl. St.*, Senaat, 1997-1998, nr. 1-419/4, pp. 24-25). Wat meer bepaald de casino's betreft was de wetgever van mening dat « de beperking van [het] aantal [casino's] [...] op redelijke wijze het sociaal gevaar [moet] indijken die deze kansspelinrichtingen kunnen opleveren in verhouding tot het nationaal bevolkingscijfer » (*Parl. St.*, *ibid.*, p. 26). Het Hof heeft overigens die doelstellingen in herinnering gebracht in zijn arrest nr. 52/2000.

Door middel van een consensus met de gemeenschappen en gewesten werd het aantal casino's bepaald op negen (*Parl. St.*, Kamer, 1998-1999, nr. 1795/8, p. 52). De wetgever was overigens van mening dat de gemeenten die al een casino op hun grondgebied hadden de mogelijkheid moesten krijgen om hun situatie te regulariseren (*Parl. St.*, Senaat, 1997-1998, nr. 1-419/4, p. 35).

A.5.3. Het middel faalt in rechte in zoverre het de wet verwijt slechts negen gemeenten te erkennen die een casino op hun grondgebied kunnen openen. De wetgever heeft zich nader verklaard over de noodzaak van een beperking, enerzijds, en over het feit, anderzijds, dat de gemeenten die een tolerantie genoten een privilege zouden hebben in de wetgeving, rekening houdend met het feit dat zij al over de noodzakelijke infrastructuur alsook over bekwaam personeel beschikten.

A.5.4. Wat de aangevoerde onwettigheid van een *a posteriori* legalisering van een gedoogde situatie betreft, moet ervan worden uitgegaan dat de wetgever wetten kan opheffen en ze door andere kan vervangen.

A.5.5. De wetgever heeft geen risico willen nemen door welke gemeente ook toe te staan zich kandidaat te stellen voor het openen van een casino : daarom heeft hij de acht gemeenten in aanmerking genomen die al een casino hebben. Wat het casino betreft dat in Brussel kan worden geopend, schrijft de bestreden bepaling adviezen en studies voor om ongewenste effecten te vermijden.

Meer bepaald heeft de wetgever niet alleen objectieve criteria vastgelegd volgens welke een van de negentien gemeenten van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest eventueel zal kunnen worden gekozen - wat overigens de verzoekende partij erkent - maar bovendien bevinden de gemeente Lontzen en de gemeente uit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest die een casino zal kunnen openen zich niet in een vergelijkbare situatie. De bestreden wet bepaalt uitdrukkelijk dat de casino's sociaal-culturele activiteiten uitoefenen waarvoor het noodzakelijk is zich tot een ruim publiek te kunnen richten.

A.5.6. Het verwijt dat de wet geen rekening zou houden met de sluiting van een casino, is onontvankelijk bij ontstentenis van het bestaan van een verkregen en actueel belang, aangezien geen enkel beoogd casino vandaag is gesloten. Het faalt eveneens in rechte, aangezien is bepaald dat in geval van sluiting van een inrichting de gemeente een nieuwe exploitatieovereenkomst kan sluiten met een andere kandidaat.

Ten aanzien van het tweede middel

A.6.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met de artikelen 48, 52, 66, 85, 86 en 90 van het E.G.-Verdrag.

A.6.2. De bestreden bepaling schendt de bepalingen van het Verdrag, aangezien zij alle burgers van de Europese Unie verbiedt zich op haar grondgebied vrij te vestigen om er een casino uit te baten. Zo zou geen enkele burger van een andere Lid-Staat een casino kunnen openen op het grondgebied van de gemeente Lontzen.

A.6.3. De bestreden bepaling heeft eveneens tot gevolg dat ontoelaatbare monopolieposities ontstaan in de zin van de artikelen 85 en 86 van het E.G.-Verdrag.

A.6.4. In haar memorie van antwoord stelt de verzoekende partij voor een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

A.7.1. De Ministerraad stelt allereerst dat het middel onontvankelijk is in zoverre het het verbod aanvoert voor een onderdaan van de Europese Unie om zich op het grondgebied te vestigen. De verzoekende partij toont immers niet aan hoe de bestreden bepaling haar nadeel zou berokkenen; zij toont niet aan dat een onderdaan van de Europese Unie zich op het grondgebied van de gemeente wil vestigen.

In ondergeschikte orde faalt het middel in rechte : de verzoekende partij toont immers niet aan hoe de maatregel het E.G.-Verdrag zou schenden.

De bestreden bepaling bevat immers geen enkele rechtstreekse of onrechtstreekse discriminatie op grond van de nationaliteit van de kandidaat-exploitant van een kansspelinrichting. De door het Verdrag gewaarborgde vestigingsvrijheid is overigens niet absoluut : artikel 39 bepaalt dat beperkingen kunnen worden verantwoord om redenen van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid, wat de Ministerraad in het onderzoek van het eerste middel heeft aangetoond.

A.7.2. Het middel is om dezelfde redenen eveneens onontvankelijk in zoverre het de schending van het beginsel van de vestigingsvrijheid aanvoert.

In ondergeschikte orde is het niet gegrond, aangezien de door de wetgever nagestreefde doelstelling van volksgezondheid verantwoordt dat het aantal casino's wordt beperkt.

A.7.3. Wat het ontstaan van monopolieposities betreft die gebonden zijn aan de toepassing van de bestreden bepaling, is het middel niet alleen in dat onderdeel onontvankelijk om dezelfde redenen als voor de twee voorgaande « onderdelen », maar het is eveneens ongegrond in zoverre de bestreden wet geenszins een maatregel vormt die op welke manier dan ook de kansspelinrichtingen wil begunstigen.

- B -

De in het geding zijnde bepaling

B.1. Het bestreden artikel 29 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers bepaalt :

« Het totaal aantal toegestane kansspelinrichtingen klasse I is beperkt tot 9.

Een kansspelinrichting klasse I kan slechts worden geëxploiteerd op het grondgebied van de gemeenten Blankenberge, Chaudfontaine, Dinant, Knokke-Heist, Middelkerke, Namen, Oostende, Spa en een van de 19 gemeenten van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Na advies van de Brusselse Hoofdstedelijke regering, duidt de Koning, bij een in de Ministerraad overlegd besluit, op basis van de vestigings- en infrastructuurmogelijkheden, alsook van de sociale impact van de vestiging van een kansspelinrichting klasse I, de gemeente aan tussen

de gemeenten van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest die zich daarvoor kandidaat hebben gesteld en dit bij een ter post aangetekend schrijven, gericht aan de minister van Justitie, binnen drie maanden na de inwerkingtreding van deze wet.

Per gemeente kan slechts één kansspelinrichting klasse I worden geëxploiteerd. Daartoe zal elke gemeente een concessieovereenkomst afsluiten met een kandidaat-exploitant.

De Koning kan bij een in de Ministerraad overlegd besluit de voorwaarden bepalen waaraan de concessieovereenkomst dient te voldoen. »

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.2.1. De Ministerraad is van mening dat de verzoekende partij geen concreet belang aantoonst om in rechte te treden. Aangezien ze op dit ogenblik geen casino heeft, zou ze niet rechtstreeks en zeker door de bestreden bepaling worden geraakt. Overigens zou het belang dat de verzoekende partij doet gelden onwettig zijn, aangezien de uitbating van kansspelen met strafrechtelijke sancties kan worden bestraft krachtens de wet van 24 oktober 1902 op het spel.

B.2.2. De door de verzoekende partij bestreden bepaling somt op beperkende wijze de negen gemeenten op, op wier grondgebied een casino zal kunnen worden uitgbaat. De verzoekende partij is een gemeente die zich niet op een van de negen door de wet bepaalde grondgebieden bevindt. Zij heeft bijgevolg een voldoende belang om de bestreden bepaling aan te vechten.

Ten aanzien van de rechtmatigheid van het belang stelt het Hof vast dat de voormelde wet van 7 mei 1999 waarvan artikel 29 te dezen wordt bestreden, het principe handhaaft van het verbod van de kansspelen, maar daar afwijkingen mee verbindt, waaronder het bestreden artikel 29 dat negen gemeenten de toelating geeft op hun grondgebied een casino uit te baten. Aangezien de wetgever dergelijke afwijkingen toestaat, kan het belang van de verzoekende partij niet als onrechtmatig worden beschouwd.

De exceptie is niet gegrond.

Ten aanzien van het eerste middel

B.3. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet alsmede van « de artikelen 52 en volgende van het E.G.-Verdrag ».

Niet alleen zou de keuze van de negen gemeenten, gemachtigd tot het uitbaten van een casino, niet zijn ingegeven door historische overwegingen, maar bovendien zou het door de wetgever *a posteriori* legitimeren van voorheen bestaande illegale situaties tot gevolg hebben dat een gunstiger behandeling wordt voorbehouden voor gemeenten die zich in die illegale situaties bevonden. De verzoekende partij is eveneens van mening dat het feit dat de keuze van een gemeente die een casino kan uitbaten, slechts wordt beoogd op grond van objectieve criteria ten aanzien van de negentien gemeenten van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en niet voor de andere gemeenten van het Rijk, haar nadeel berokkent, terwijl die manier had kunnen en moeten worden gekozen voor de toewijzing van alle casino's. Tot slot zou de wetgever geen rekening hebben gehouden met een eventuele sluiting van een casino, wat tot gevolg zou hebben dat een toekomstige discriminatie mogelijk wordt gemaakt.

B.4. In zoverre het middel op rechtstreekse wijze een schending aanvoert van sommige bepalingen van het E.G.-Verdrag, is het Hof niet bevoegd daarvan kennis te nemen.

B.5.1. Het bestreden artikel 29 van de wet van 7 mei 1999 wil op redelijke wijze in verhouding tot het nationaal bevolkingscijfer het sociale gevaar indijken dat de kansspelinrichtingen kunnen opleveren. Naast dat doel van sociale bescherming wilde de wetgever via een doeltreffende controle « [de] mogelijke en ongewenste neveneffecten [van kansspelen] (spelverslaving, witwassen van geld, criminaliteit, financiële en fiscale fraude) » op een efficiënte wijze in kaart brengen, voorkomen en bestrijden (*Parl. St.*, Senaat, 1997-1998, nr. 1-419/4, pp. 25, 26 en 36; *id.*, nr. 1-419/7, pp. 5 en 6; *Parl. St.*, Kamer, 1998-1999, nr. 1795/8, p. 4).

B.5.2. In het licht van dergelijke doelstellingen is de beperking van het aantal casino's tot negen het gevolg van een beoordeling die niet onredelijk is, gebaseerd tegelijk op een verhouding tot het bevolkingsaantal, op een geografische spreiding van de casino's over het hele grondgebied van het Rijk, spreiding ingevoerd in consensus met de gewesten en

gemeenschappen (*Parl. St., Kamer, op. cit., p. 52*), en op historische en rentabiliteitsoverwegingen, die met name als volgt zijn verantwoord :

« De regering heeft ervoor geopteerd om in de wet zelf te voorzien in welke gemeenten een casino kan worden geëxploiteerd. De keuze voor de 8 genoemde gemeenten en één gemeente in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt objectief verantwoord door de historische rechten welke zijn ontstaan ten aanzien van een aantal gemeenten en ten aanzien van 's Rijks hoofdstad (*cf. de algemene toelichting*). Deze rechten zijn immers innig verbonden met de ligging of de functie van deze gemeenten en een specifieke vorm van toerisme welke er voor zorgt dat er een aantrekkingskracht is voor het cliënteel van de casino's. Dit zorgt er voor dat er een aangepaste infrastructuur en bekwaam personeel aanwezig is. » (*Parl. St., Senaat, 1997-1998, nr. 1-419/4, p. 35*)

B.5.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt, de wetgever rekening heeft gehouden met historische overwegingen om de acht gemeenten te bepalen op wier grondgebied hij de uitbating van een casino toestaat, en dat hij redelijkerwijs rekening heeft kunnen houden met andere overwegingen, met name in verband met de rentabiliteit en met de aanwezigheid van de noodzakelijke infrastructuur en van bekwaam personeel.

B.5.4. Ten aanzien van de keuze van de negende gemeente, die zich om redenen van sociologisch en geografisch evenwicht in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest moest bevinden, kon de wetgever redelijkerwijs een andere keuzemethode toepassen dan voor de acht gemeenten die uitdrukkelijk zijn opgesomd in het bestreden artikel 29 van de voormelde wet, in zoverre in onderhavig geval niet kon worden verwezen, voor wat het bestaan van casino's op het grondgebied van dat Gewest betreft, naar historische overwegingen van dezelfde aard (B.5.2). Daarentegen stelt het Hof vast, wat de verzoekende partij overigens niet betwist, dat de wetgever objectieve criteria heeft vastgesteld op grond waarvan zou worden bepaald welke van de negentien Brusselse gemeenten zou worden gekozen, waarbij bovendien werd voorgeschreven dat adviezen zouden worden ingewonnen en dat effectstudies zouden worden uitgevoerd om ongewenste effecten te vermijden bij de oprichting van een casino.

B.5.5. Wat betreft de kritiek dat de criteria die worden gebruikt om de gemeente van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest te selecteren waar een casino kan worden geëxploiteerd niet gelden buiten dat Gewest, dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot de andere

gewesten, in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest tot dusver geen casino wordt geëxploiteerd.

De wetgever, die het totaal aantal casino's in België wilde beperken tot negen, kon, zonder de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te schenden, de keuze van de acht gemeenten in de twee andere gewesten baseren op de feitelijke, historisch gegroeide toestand en de aanwijzing van de gemeente binnen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest laten afhangen van andere criteria, nu er in dat Gewest tot dusver geen casino werd geëxploiteerd.

Het eerste middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het tweede middel

B.6. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 39, 43, 55, 81, 82 en 86 (ex artikelen 48, 52, 66, 85, 86 en 90) van het E.G.-Verdrag.

Het bestreden artikel 29 zou discriminaties invoeren die strijdig zijn met de voormelde artikelen van het E.G.-Verdrag omdat het alle burgers van de Europese Unie zou verbieden zich vrij te vestigen op het grondgebied van de gemeente van de verzoekende partij om er een casino uit te baten en omdat het monopolieposities zou doen ontstaan in strijd met de artikelen 85 en 86 van het voormelde Verdrag.

De verzoekende partij vraagt ook dat aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen een prejudiciële vraag zou worden gesteld.

B.7. Artikel 39 (ex artikel 48) van het E.G.-Verdrag betreft het vrij verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap. Het Hof ziet niet in in welk opzicht de bestreden bepaling - die zich ertoe beperkt het aantal casino's die in België mogen worden geëxploiteerd te beperken tot negen, de gemeenten aan te geven waar die mogen worden geëxploiteerd en aan de betrokken gemeentebesturen het recht te geven de daarvoor vereiste concessieovereenkomsten af te sluiten - op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze afbreuk zou doen aan de door die bepaling gewaarborgde rechten, inzonderheid het verbod van

discriminatie op grond van de nationaliteit van de werknemers der Lid-Staten wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

Nu de bestreden bepaling geenszins inhoudt dat bedoelde casino's enkel kunnen worden geëxploiteerd door Belgen of door Belgische ondernemingen, valt evenmin in te zien in welk opzicht artikel 43 (ex artikel 52) van het E.G.-Verdrag betreffende het recht van vestiging en artikel 55 (ex artikel 66) betreffende het vrij verrichten van diensten zouden zijn geschonden.

De artikelen 81 (ex artikel 85) en 82 (ex artikel 86) van het E.G.-Verdrag zijn, in zoverre zij betrekking hebben op overeenkomsten tussen ondernemingen of op misbruik van een machtspositie van een of meer ondernemingen, eveneens volkomen vreemd aan de bestreden regeling.

Artikel 86 (ex artikel 90) van het E.G.-Verdrag, dat betrekking heeft op ondernemingen waaraan bijzondere of uitsluitende rechten worden verleend, zou te dezen wel van toepassing kunnen zijn, doch aangezien de verzoekende partij verzuimt aan te geven in welk opzicht die bepaling, in samenhang gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, geschonden zou zijn, is het tweede middel in dit opzicht niet ontvankelijk.

Er is derhalve geen aanleiding tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

B.8. Het middel kan niet worden aangenomen.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 20 september 2001, door de voormelde zetel, waarin emeritus rechter E. Cerexhe voor de uitspraak is vervangen door rechter L. François, overeenkomstig artikel 110 van de voormelde wet.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior